

*Tie jeho milé slová vo chvíli
 bôľ zabnali: veď stačí hodina
 a láska roky súžby rozptýli.
 Kto pri sladkom na trpké spomína?
 Už nezide jej na um jediná
 strasť, preč sú bôľne chvíle dní,
 keď preňho trpela...
 Dnes je tu odmena – jej rytier vysnený.*

Edmund Spenser
The Faerie Queene

„Robin...“

„*Nehovor*, že som ťa nemala zastaviť,“ precedila cez zaťaté zuby, keď náhlivo kráčali po vonkajšom nádvorí popri fajčiároch, ktorí sa za ňou obracali s vytreštenými očami. Od bolesti jej tiekli slzy, takže videla rozmazane. Ešte vždy sa snažila zastaviť krvácanie z nosa. „Keby si ho udrel, teraz by sme tam čakali na príchod polície.“

Robin sa uľavilo, že v Green Parku na nich nečíhajú žiadni paparazzovia, ale bála sa, že po tej scéne, čo vyrobil Strike, nepotrvá dlho, kým ich opäť začnú naháňať.

„Pôjdeme taxíkom,“ rozhodol Strike, ktorého v tej chvíli zožierala zmes totálneho zahanbenia a hnevu na Oakdena, vlastného otca, novinárov a seba samého. „Počuj, máš pravdu...“

„Viem, že mám pravdu, ďakujem!“ odsekla trocha naštvane.

Nielenže ju bolela celá tvár, ale teraz premýšľala, prečo ju Strike nevaroval pred Rokebyho večierkom. Prečo sa sem dal vlastne vylákať druhotriednym podvodníčkom ako Oakden bez ohľadu na dôsledky pre tento prípad a celú agentúru?

„TAXÍK!“ zvrieskol Strike tak hlasno, až sa Robin strhla. Niekde blízko bolo počuť rýchle kroky.

Zastal pri nich čierny taxík a Strike doň vtačil Robin.

„Denmark Street,“ zreval na taxikára a Robin začula výkriky fotografov, keď taxík znova zrýchlil.

„Všetko je v pohode.“ Strike sa obrátil, aby videl cez zadné okno. „Kráčajú pešo. Robin... hrozne ma to mrzí.“

Z kabelky vytiahla zrkadielko a snažila sa očistiť si boľavú tvár. Utrela si krv z hornej pery aj brady. Zdalo sa, že bude mať dva monokle: obe oči jej rýchlo opúchali.

„Chceš, aby som ťa odviezol domov?“ opýtal sa Strike.

V duchu zúrila a bojovala s nutkaním rozplakať sa od bolesti. Predstavila si, aký prekvapený a zvedavý by bol Max, keby ju uvidel v tomto stave. Znova by musela zľahčovať zranenia, ktoré utrpela v práci pre agentúru. Okrem toho si spomenula, že už niekoľko dní nebola na nákup.

„Nie, chcem, aby si mi dal najesť a nejaký tvrdý alkohol.“

„Rozkaz,“ vyhlásil Strike, ktorý bol rád, že ju môže nejako odškodniť. „Môže byť aj donáška?“

„Nie,“ odsekla uštipačne Robin a ukázala na svoje rýchlo tmavnúce monokle. „Chcela by som ísť do hotela Ritz, prosím.“

Strike sa začal smiať, no rýchlo stíchol, zhrozený stavom jej tváre.

„Možno by sme mali ísť na pohotovosť.“

„Nebud' smiešny.“

„Robin...“

„Mrzí ťa to. Viem. Počula som.“

Strikeovi zazvonil mobil. Sklopil zrak, rozhodol sa, že Barclay počká, a vypol si zvonenie.

O trištvrte hodiny neskôr ich taxík vysadil na konci Denmark Street s indickým jedlom z donášky a niekoľkými cinkajúcimi fľaškami.

Na poschodí Robin odišla na toaletu na odpočívadle, kde si umyla zaschnutú krv z nosných dierok a brady chumáčom toaletného papiera. Z popraskaného zrkadla na ňu hľadeli dve čoraz väčšie fialové opuchliny okolo jej očí. Po čele sa jej šírila modrastá modrina.

Strike, ktorý by sa za normálnych okolností najedol rovno z hliníkovej tácky, priniesol do kancelárie dva rôzne taniere, nože a vidličky. A keďže Robin chcela aj tvrdý alkohol, vrátil sa nahor do bytu po fľašu svojej obľúbenej whisky. V chladničke s malým mraziacim priečinkom mal okrem formy na ľad aj vrecúška s ľadom na svoj kýpeľ. Kocky boli vo forme už vyše roka: Strike si síce občas rád doprial pohár tvrdého alkoholu, ale za normálnych okolností uprednostňoval pivo. Chcel vyjsť z bytu s táckou na ľad, no zarazil sa a vrátil sa aj po vrecko s ľadom.

„Ďakujem,“ zamrmlala Robin, keď sa vrátil. Sedela na sekretárkinom mieste za stolom, kde v minulosti dvíhala telefón. Strike prichystal jedlo a taniere. „A mal by si prerobiť rozpis na budúci týždeň,“ dodala a opatrne si priložila vrecko s ľadom najskôr na ľavé oko. „Žiadna korekčná tyčinka totiž nezakryje túto katastrofu. S dvoma monoklami je dosť malá šanca, že si ma počas sledovania nikto nevšimne.“

„Robin,“ povedal Strike, „hrozne ma to mrzí. Zachoval som sa ako kre-tén, skrátka som... Čo si dáš, vodku, whisky...?“

„Whisky,“ povedala. „S ľadom.“

Strike obom nalial trojitú.

„Mrzí ma to,“ zopakoval, keď si Robin odchlipla zo škótskej, a potom sa pustila do jedla. Strike si sadol na koženkovú pohovku oproti stolu. „Naozaj som ti nechcel ublížiť... Nedá sa ospravedlniť... Dal som sa vy-točiť a prestal som sa ovládať. Ostatné deti môjho otca ma celé mesiace otravovali, aby som šiel na ten prekliaty večierok.“ Strike si prehrabol husté kučeravé vlasy, ktoré nikdy nevyzerali neupravené. Mal pocit, že jej dlhu-je celý príbeh: dôvod, prečo to tak poslal, ktorý však nebol výhovorkou. „Všetci sme mali byť na skupinovej fotke, ktorú by mu potom odovzdali

ako darček. Potom mi Al oznámil, že Rokeby má rakovinu prostaty – čo mu zjavne nezabránilo pozvať štyristo kamošov na večierok spojený s poriadnou tancovačkou... Roztrhal som pozvánku, skôr ako som si stihol všimnúť, kde sa tá udalosť koná. Mal som tušiť, že Oakden má niečo za lubom. Na okamih som poľavil v ostražitosti a...“

Hodil do seba polovicu svojho nápoja.

„Nič z toho neospravedľňuje, že som sa ho pokúsil udrieť, ale všetko... posledné mesiace... Rokeby mi zavolať vo februári. Prvý raz v živote. Snažil sa ma podplatiť, aby som sa s ním stretol.“

„Snažil sa ťa *podplatiť*?“ zopakovala Robin s vreckom ľadu pritisnutým na druhé oko. Spomenula si na výkrik „takže sa pojeb“, ktorý sa ozval z kancelárie na Valentína.

„V podstate hej,“ prisvedčil Strike. „Povedal, že je otvorený návrhom, ako by mi mohol pomôcť... No, mal to urobiť pred štyridsiatimi rokmi.“

Strike dopil whisky, načiahol sa po fľašu a znova si nalial.

„Kedy ste sa stretli naposledy?“ opýtala sa Robin.

„Keď som mal osemnásť. Stretli sme sa len dvakrát,“ vysvetlil Strike. „Prvý raz som bol ešte malý. Moja matka sa ho so mnou pokúsila prepadnúť pred nahrávacím štúdiom.“

Tento príbeh porozprával iba Charlotte. Jej rodina bola prinajmenšom rovnako nefunkčná a svojrázna ako tá jeho, rozdelená scénami, ktoré by iným ľuďom pripadali prevratné: „Bolo to mesiac predtým, ako otec zapálil v hale mamin portrét, od ktorého sa chytil aj drevený obklad. Prišli hasiči a všetkých nás museli evakuovať cez okno na poschodí...“ Campbellovcom však pripadali normálne, ba dokonca bežné.

„Myslel som, že sa so mnou chce stretnúť,“ pokračoval Strike. Šok z toho, ako ublížil Robin, a páľivá whisky v hrdle, vyslobodili spomienky, ktoré zvyčajne držal zamknuté hlboko vo svojom vnútri. „Mal som sedem rokov. Bol som taký nadšený. Chcel som vyzeráť dobre, aby... aby bol na mňa hrdý. Povedal som mame, nech mi oblečie najlepšie nohavice. Prišli sme pred jeho štúdio – moja mama mala kontakty v hudobnom priemysle a niekto jej dal tip, že tam bude – a nechceli nás pustiť dovnútra. Myslel

som, že sa stala chyba. Ten chlap pri dverách zjavne nechápal, že môj oco sa so mnou chce stretnúť.“

Strike sa znova napil. Jedlo medzi nimi pomaly chladlo.

„Moja matka vybuchla. Práve sa jej vyhrážali, keď z auta za nami vystúpil manažér kapely. Vedel, kto je moja matka, a nechcel, aby vyrobila scénu. Vzal nás dovnútra do miestnosti mimo štúdia.

Manažér sa jej pokúsil vysvetliť, že prísť len tak bol hlúpy nápad. Ak chcela viac peňazí, mala kontaktovať právnikov. Vtedy som si uvedomil, že môj otec nás vôbec nepoznal. Snažila sa k nemu pretlačiť. Rozplakal som sa,“ zamrmlal drsne Strike. „Chcel som odísť...“

A potom, keď sa moja matka a Rokebyho manažér do seba pustili, vošiel Rokeby. Cestou z toalety počul krik. Pravdepodobne si práve dal lajnu, no to som si uvedomil až neskôr. Už keď vošiel do miestnosti, bol podráždený.

A ja som sa pokúsil usmiať,“ povedal Strike. „Bol som celý zasoplený. Nechcel som, aby si o mne myslel, že som ufnukanec. Predstavoval som si, že ma objíme. ‚Konečne si pri mne.‘ Pozrel na mňa, akoby som nebol nikto. Ako dieťa nejakej fanúšičky v prikrátkych nohaviciach. Vždy som mal príliš krátke nohavice... Rástol som prírýchlo...“

Potom si všimol svoju matku a všetko mu došlo. Začali sa hádať. Nepamätám si všetko, čo si navzájom povedali. Bol som ešte malý. Podstata spočívala v tom, že si nemala dovoliť len tak prísť, keď mala kontakt na jeho právnikovi. Platil jej dosť a nebol jeho problém, ak všetko premrhala. „Bola to len skurvená náhoda,“ vyhlásil napokon. Najskôr som myslel, že naráža na to, že do štúdia prišiel iba náhodou, no potom pozrel na mňa a ja som si uvedomil, že myslí mňa. *Ja* som bol tá náhoda.“

„Božemôj, Cormoran,“ zamrmlala ticho Robin.

„Treba mu dať body za úprimnosť,“ povedal Strike. „Odišiel a my sme sa vrátili domov.“

Istý čas som mal nádej, že oľutoval, čo povedal. Bolo ťažké vzdať sa predstavy, že ma v kútiku duše chcel vidieť. Ale nestalo sa nič.“

Slnko sa ešte nechystalo zapadnúť, ale v miestnosti bola čoraz väčšia tma. Recepčia sa podvečer ocitla v tieni vysokých budov na Denmark Street a ani jeden z detektívov nezapol svetlo.

„Druhý raz sme sa stretli,“ pokračoval Strike, „keď som si dohodol termín s jeho manažmentom. Mal som osemnásť. Práve som nastúpil na Oxford. Rokebyho prachov sme sa celé roky ani nedotkli. Prebehol súd, aby mohli obmedziť, ako s nimi moja matka mohla narábať, lebo s peniazmi vôbec nevedela hospodáriť, len ich rozhadzovala. V každom prípade, teta a strýko bez môjho vedomia informovali Rokebyho, že som sa dostal na Oxford. Moja matka dostala list, v ktorom uvádzal, že po dovŕšení osemnástich rokov už voči mne nemá žiadne povinnosti, ale pripomenul jej, že môžem míňať peniaze, čo sa nazbierali na bankovom účte.

Dohodol som sa, že sa s ním stretnem v kancelárii jeho manažéra. Bol tam aj so svojim dlhoročným právnikom Petrom Gillespiem. Tentoraz sa Rokeby usmial. Už ma nemusel finančne podporovať, ale bol som dosť starý, aby som sa mohol rozprávať s novinármi. Oxford ho očividne mierne šokoval. Vzhľadom na to, v akom prostredí som vyrastal, pravdepodobne dúfal, že mu navždy zmiznem z očí.

Zablahoželal mi, že som sa dostal na výšku, a dodal, že na mňa čaká celkom slušná nasporená suma, z ktorej moja matka už šesť alebo sedem rokov nič neminula.

Povedal som mu,“ zaspomínal Strike, „nech si strčí tie svoje skurvené prachy do riti a zapáli ich. Potom som odišiel.

Zachoval som sa ako povýšenecký kokotko. Nedošlo mi, že ak nevysolí prachy Rokeby, budú to musieť zacvakať Ted a Joan, čo aj urobili... Došlo mi to až neskôr. Peniaze som však od nich nebral dlho. Po matkinej smrti v polovici druhého ročníka som odišiel z Oxfordu a vstúpil do armády.“

„Nekontaktoval ňu po matkinej smrti?“ opýtala sa ticho Robin.

„Nie,“ odvetil Strike, „alebo ak áno, nikdy som sa o tom nedozvedel. Keď mi odtrhlo nohu, dostal som od neho list. Stavím sa, že keď počul, že ma vyhodilo do vzduchu, hrozne sa zľakol. Pravdepodobne sa bál, čo všetko by sa mohlo objaviť v novinách.

ROBERT GALBRAITH
BÚRLIVÁ KRV

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš
Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Z anglického originálu *Robert Galbraith: Troubled Blood*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Mulholland Books,
Little Brown and Company, London 2020,
preložila Diana Ghaniová.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA